

Goigs de Sant Sebastià

La Roca del Vallès

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Església de Sant Sadurní, c/ de l'Església, 2, 08430
Emplaçament: Dins del nucli de La Roca
Alçada: 120 m

Coordenades:

Latitud: 41.5902
Longitud: 2.326
UTM Est (X): 443824
UTM Nord (Y): 4604498

Classificació

Número de fitxa: 08181-231
Àmbit: Patrimoni documental
Tipologia: Fons documental
Estil / època: Contemporani Popular
Segle: XX
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Observacions protecció: Llei 10/2001 (DOGC 3437, 24/07/2001)
Accés: Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat: Privada accessible
Titular: 08180A02909000

Fitxes associades:

[Sant Sadurní de la Roca](#)

Autoria de la fitxa: Jacob Casquete Rodríguez
Data de registre de la fitxa: dt., 08/03/2011 - 01:00

Descripció

Els goigs són composicions poètiques cantades, generalment per lloar un sant o bé la Mare de Déu. A La Roca del Vallès destaquen diferents goigs. Un d'aquests és el de Sant Sebastià. El goig es presenta encapçalat amb una imatge del sant lligat amb les mans darrera d'un arbre, vestit amb una petita tela que li cobreix la part baixa de l'abdomen i martiritzat per les fletxes clavades al seu cos. A cada costat d'aquesta imatge emmarcada simplement amb un línia negra, es poden veure dos imatges diferents de les restes del Castell de la Roca abans de ser restaurat. Sota d'aquestes imatges és pot contemplar el títol de "GOIGS DEL GLORIÓS MÀRTIR / SANT SEBASTIÀ / VENERAT EN L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE / LA ROCA DEL VALLÈS / BISBAT DE BARCELONA". Sota d'aquest es presenta el text a dos columnes senzilles i tot ell emmarcat amb un orla amb motius tipogràfics.

Observacions:

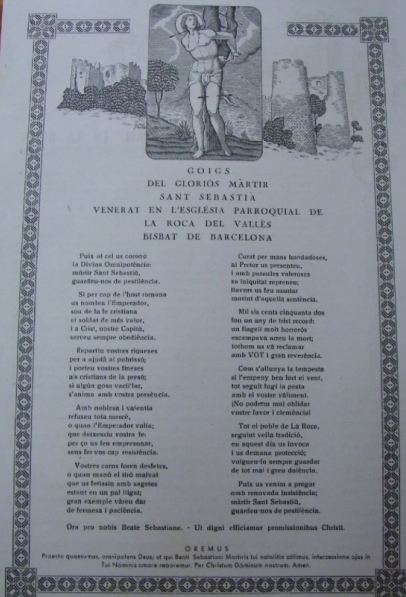
Regit per la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents (DOGC, 3437, 24/07/2001)

Història

Sant Sebastià fou un militar romà nascut a Narbona al voltant del 256 que posteriorment es convertí al cristianisme i mort com a màrtir a Romà vers el 287 en no voler renunciar a la fe cristiana. És venerat com a sant en totes les confessions cristianes. Va ésser condemnat a morir assagetat pels seus propis soldats. Encara que el donaren per mort, el seu cos va ser recollit i miraculosament guarit. Posteriorment es presenta una altre vegada davant de l'emperador per retreure-li que perseguís als cristians i aquest ordenà que fos colpejat fins a morir o, segons altres versions, va fer que li aixafessin el cap amb un mall. La seva festivitat és el 20 de gener, el dia oficial de la seva mort. És el protector contra la pesta i el patró (no reconegut oficialment) dels homosexuals. A la Roca la seva festivitat és celebrada especialment amb el vot del poble, missa en celebrada a l'església parroquial de Santa Agnès de Malanyanes per donar gràcies a Sant Sebastià per salvar-los de la pesta. Durant el segle XVII diferents llocs patiren la pesta negra, i La Roca no en fou menys. Vers el novembre de 1691 comença a desenvolupar-se i no es frenà fins l'inici de 1653. La quantitat de morts que hi hagueren, a més a més de la por al contagi, va fer que la majoria de cossos no s'enterrassin en el cementiri, sinó en qualsevol lloc aïllat en els camps de conreu a prop del lloc de fallida. El total de morts durant aquesta època es va elevar fins a 92. Segons el llibre de comunió hi havia 136 fidels, així doncs entre soldats francesos i espanyols s'especula que hi hauria una població de 165 habitants. Segons aquests càlculs, vers el 1652 la pesta reduí la població en un 60%. En aquest moment de crisi els roquerol acudiren a Sant Sebastià, fent vot de celebrar tots els anys una festa si els salvava. És per això que encara avui en dia, en agraïment continuen celebrant la missa.

Bibliografia

DACHS ANDREU, E. (1943): Nota historica de la Fiesta de Sant Sebastián, en la Roca. Graficas F. Carreras, Granollers, inèdit. SALES I MASFERRER, J. (1971): La Roca del Vallès (Monografia històrica). Ajuntament de La Roca, La Roca del Vallès. VIQUIPÈDIA (n.d): Sant Sebastià. Obtinguda el 4 de març de 2011.

G O I G S
 DEL GLORIOS MARTIR
 SANT SEBASTIA
 VENERAT EN L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE
 LA ROCA DEL VALLES
 BISBAT DE BARCELONA

<p>Pals el cell es començà la Divina Omnipotència amb el Sant Sebastià, guardien nos de paciència.</p> <p>Si per ray de "lour" comença un monarca l'Emperador, nos de la le creença el soldat de més valor, i a Cist, nostre Capità, sortiva sempre abducció.</p> <p>Esperita vostra esperança per a agità el patència i vostra vostra fibresa ab volença de la penca al algun gona vau'tar, v'ameu amb vostra paciència.</p> <p>Anch vau'tar i vau'tar afansa tota novè, i queu l'Emperador vau'tar, que detença vostra fe, per ço no les empresament, sens fe vos que resoluçió.</p> <p>Voutra casa fava d'edre, i queu novè el fàit mairat que se fentia amb agerres estat en un pal ligat, gras sempre libre dia de frenca i paciència.</p> <p>Ora pro nobis Beate Sebastiane. - Ut digni efficiamur promissionibus Christi.</p>	<p>Cont per mita hordadous, al Pater es oracion, i amb passades volentes es l'inglita esperenç; l'aven en fe mairat mairat d'aqueilla sentença.</p> <p>Mit de conta cinquanta dies fou un any de fàit recat; un Regit molt honrat excampava aere la mort l'oliva en vè reclamar amb l'OTI gran revenció.</p> <p>Com v'allunya la tempesta el tempesta tota l'ut el vent, tot argit fagi la posta amb el vostre vau'tar. No podreu mai oblidar vostre l'ave i d'obediència.</p> <p>Tot el poder de La Roc, argit vau'tar tradició, en aqua dia sa l'ave i sa d'omana potència, vau'tar lo sempre guardar de la real i gran distinció.</p> <p>Pals sa vestin a pregar amb remurada insistència amb el Sant Sebastià, guarden nos de paciència.</p>
--	--

O R E M U S
 Presente quocumque, misericorditer Deus, et quo Beati Sebastiani Martiris sui nobilitate collimus, intercessionem agere in
 Tu. Nihilominus omnia et servemus. Per. Christiani. Diocletiani. nostrorum. Amen.

HISTORICA DE LA
FIESTA DE SAN SEBASTIÁN, EN LA ROCA

A primeros de noviembre de 1651 empezó a desarrollarse en este parroquia una peste o contagio que causó mucho estrago y permaneció hasta principios de 1653, y se repitió en el segundo semestre del 53. Dicho peste o contagio se manifestaba con un *Catarrhe*. Los que eran atacados de esta terrible enfermedad los aislaban o incensaban y la propia los casos que ellos habitaban. Lo que en aquel tiempo llamaban *carantena* o fin de que no se propagase el contagio. De aquí resultó que la mayor parte de los que fallecieron de dicha enfermedad no fueron enterrados en el cementerio sino en algún campo o huerto próximo a la casa del que falleció. La Iglesia también se dio por contagiada a causa de haber muerto en ella una mujer atacada de dicho mal y también tres o cuatro soldados que estaban de guarnición en ella. Como es de suponer, hubo en aquella triste época escenas las más desgarradoras. En una casa de campo falleció el condego un hombre y no se encontró persona que quisiera darle sepultura, llegados al extremo de que la propia esposa del difunto tuvo que arrastrar al cadáver hasta un hoyo que habían abierto en un campo cercano a la casa que falleció más bien de hambre y miseria por fallarle los auxilios necesarios y toda clase de asistencia. El número de víctimas que hizo tan terrible enfermedad durante dicho época en esta parroquia, se eleva a unas 92.

Según se desprende de varios partidos de defunciones de dichos años, fallecieron también del contagio varios soldados franceses y algún español de la guarnición del Castillo. Lo que supone que dicho Castillo no se encontraba entonces en ruinas como ahora, sino en estado hábil y útil para la defensa, quedando más plenamente confirmado porque consta también de dichas partidas que había entonces Gobernador del Castillo, el cual tuvo algunos altercados con el Alcalde y Jurados de esta parroquia durante aquella calamitosa época del contagio.

En el citado año de 1653 contaba esta parroquia con 33 vecinos de los cuales habría 10 u 11 establecidos en lo que es ahora calle mayor de la población, los demás todos eran cases de campo. Según consta de los libros de comunión, hubo en dicho año 136 almas de comunión y el total de almas sería aproximadamente de 165.

Habitantes en La Roca en los años de 1651 al 1653 era de 165.

Fallecieron por razón de la peste o contagio unas 92 personas.

Quedó reducida la población después de la peste a 73 personas.

La población acudió a San Sebastián, haciendo voto de celebrar todos los años su fiesta, cesando entonces los terribles estragos que causaba la peste.

He aquí el parqué de la fiesta de San Sebastián, en el pueblo de La Roca del Valle.

Notas sacadas de un cuaderno que, milagrosamente, se salvó de la quema del archivo parroquial, en el año 1926.

La Roca, 20 de Enero de 1943.

El Cura-Estemo,
Eudaldo Dachs Andreu, Pbro.

¿No podríamos, entre todos los vecinos de La Roca, reunir la cantidad de 500 pesetas, para restaurar a la Parroquia la Imagen de San Sebastián, para ocupar el lugar de la que fué destruida por los rojast Vascoas tenéis la palabra. El Cura-Estemo entrega para este fin, 25 pesetas.

Impreso en Valencia. Págs. 902 - 1943

